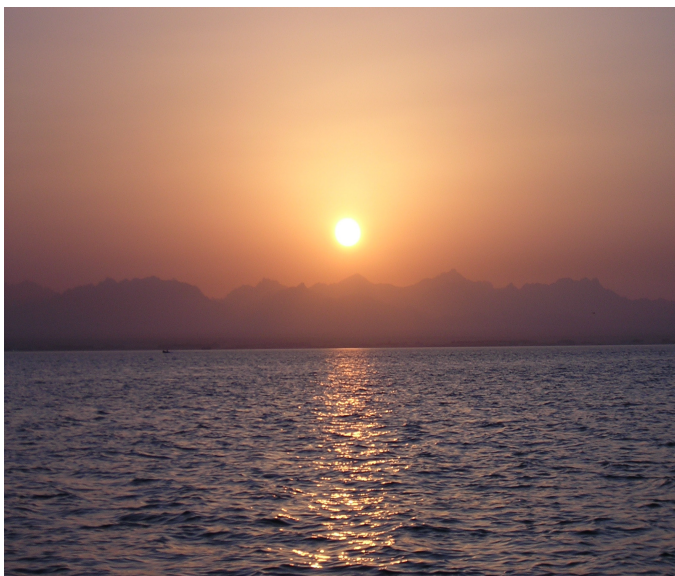

Ons “geloof” in het Paranormale leven

W.A. Verbree

Klenkerweg 5

7861TG Oosterhesselen

Juni 2013

Wouter

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

INHOUDSOPGAVE:

VOORWOORD

HOOFDSTUK 1 : Over mezelf

HOOFDSTUK 2 : Wat is reïncarnatie

HOOFDSTUK 3 : Het geloof spreekt ook over waarnemingen

HOOFDSTUK 4 : Wat en wie kan ik bezoeken, en vooral waarom

HOOFDSTUK 5 : Ik leefde naar de uitspraken

HOOFDSTUK 6 : Iedereen weet het, maar is het vergeten

HOOFDSTUK 6a: Wat is die macht en kracht en heb ik die ook?

HOOFDSTUK 7 : Hulpmiddelen voor een beter bestaan

HOOFDSTUK 8 : Astrologie en de Bijbel

HOOFDSTUK 9 : Natuurgeneeskunde

HOOFDSTUK 10 : Wie is er paranormaal en hoe herken je dat

HOOFDSTUK 11 : De laatste zeven dagen

HOOFDSTUK 12 : De drijfveer waar alles uit zou moeten bestaan

HOOFDSTUK 13 : Hulp van boven

HOOFDSTUK 14 : De hulpvraag en de juiste oplossing hierin

VOORWOORD

Door middel van dit boekwerk, wil ik een poging doen om een ieder te laten zien dat het paranormale eigenlijk heel normaal is en dat dit ook te zien is. De schrijver is zich er van bewust, dat er onder grote delen van de huidige mensheid weinig of geen balans is, wanneer het om het paranormale gaat. Aan de ene kant staan de kerk en de religies, die in sommige gevallen alles verfoeien wat met het paranormale te maken heeft. Aan de andere kant staat de club van paranormale mensen, die hun uiterste best doen om alles wat er in het leven gebeurt het stempel paranormaal mee te geven en in alle situaties pretendeert een paranormaal antwoord en oplossing in huis te hebben. Het gelijk van beide partijen zal men dan ook in het midden moeten zoeken. Ik zal een poging doen om, met voorbeelden vanuit het geloof, een link te leggen tussen het kerkelijke en het paranormale denken. Ook zal ik een link proberen te leggen tussen het overdreven paranormale denken en de waarschuwingen die het geloof daarmee bedoelde. De mens is, door de eeuwen heen, zoekende naar antwoorden en de een vindt deze antwoorden in de kerk en in de Bijbel, terwijl de ander, deze antwoorden, bij een paragnost hoopt te vinden. Mijn stellingen in dit boekwerk, zullen dan ook gaan over de bron waaruit beiden zijn voortgekomen en de vergelijkingen van beide antwoord bronnen. Niets in dit boekwerk is gebaseerd op werkelijke bewijsvorming, daar noch God en de Bijbel, noch het paranormale, met harde bewijzen aan te tonen zijn. Je gelooft er in of je gelooft er niet in. Verder wil ik stellen dat dit boekwerk MIJN mening is over deze zaken en niet als een leer kan worden beschouwt, daar het slechts MIJN mening en inzicht in zaken is. Wel hoop ik dat mensen, door dit schrijven, de balans tussen geloof en het paranormale zullen kunnen vinden, of gaan vinden. In mijn gevoelsbeleving hebben beide groeperingen een dominante mening die niet strookt met de werkelijkheid en mensen onnodig angst aanjaagt, of ze op het verkeerde been zet. De een verkondigd hel en verdoemenis, wanneer je bij de ander om raad gaat, terwijl de ander een houding geeft van kom maar binnen, want hier lossen we alles op, ga positief denken, of kijk in de spiegel en hou van jezelf en alles is opgelost. Mijn idee daarbij is, hou van God, geloof in Hem en bid, dan kan jij jezelf weer in de spiegel zien en weet je dat je van jezelf mag houden, daar God ook jou geschapen heeft, na het gebed, mag je positief denken in de wetenschap dat Hij je gehoord heeft en helpt. Zo heb ik in één zin aangegeven, dat beiden zaken voor mij hand in hand gaan. Voor alle duidelijkheid, het is MIJN zienswijze en mijn kijk op deze zaken, niemand hoeft zich verplicht te voelen, om mijn denkwijze voor waar aan te nemen. Vanuit het geloof of de kerk zijn er behoorlijk veel onduidelijkheden, daar de originele Bijbel feitelijk anders is dan de vele vertalingen die er gemaakt zijn. Gemakshalve spreek ik, in dit boekwerk vaak over De Bijbel, maar daar bedoel ik de Bijbel mee, zoals wij die kennen en in elke boekwinkel te koop is. Dit vermeld ik om elke discussie te voorkomen, als het gaat om wat er in de eerste Bijbel zou staan en wat er in onze huidige vertalingen te lezen is.

duidelijk en het lijkt haast wel of ik dat deed wat een ander goed voor mij vond, maar ik zou juist hebben moeten nagaan wat ik vond dat juist voor mij was. Ik kreeg (uiteraard samen met mijn vrouw) drie kinderen en ze zijn alle drie in deze kerk gedoopt, ook gingen wij trouw elke zondag naar de kerk en ik heb ook een tijdje geloofd dat al die preken over de hel en verdoemenis terecht waren, immers we leefden in een verdorven wereld en die wereld was rot en slecht. In die kerk werd het vereren van Maria ten strengste verboden, je mocht geen beeltenis van God maken, nog van Jezus en al zeker niet buigen voor de beelden, die men in de Rooms Katholieke kerk heeft staan. Na een aantal jaren ben het zotte van deze stellingen gaan inzien en heb begrepen dat dominee en kerkenraad zichzelf verdomde belangrijk vonden en in feite de plek van God hadden ingenomen ter eigen eer en glorie. Met dit verhaal wil ik niet de kerken beschuldigen waar men daadwerkelijk op een positieve manier met God en de bijbel bezig zijn, maar dat zijn er jammer genoeg maar enkelen. Daarnaast heb ik later pas begrepen dat dit nooit de bedoeling van God de Schepper kan zijn en dat mensen weer eens heerlijk de waarheid naar hun hand zetten, zonder de feitelijk intentie van God en de bijbel te volgen, maar daar verder over in de aansluitende hoofdstukken. Uiteindelijk ben ik, na 14 jaar lid geweest te zijn van deze kerk, er toch maar uitgestapt, dit niet in de laatste plaats omdat de mensen in de kerk je broeders en zusters waren, maar eenmaal buiten de deur van de kerk je vijanden bleken te zijn en dit volgens de hel en verdoemenis preken helemaal niet zou mogen voorkomen. Soms had ik het gevoel liefdevol met die mensen te praten, maar als je ze de rug toekeerde staken ze er een mes in. Uiteindelijk heb ik geleerd dat God niet in een stenen gebouwtje woont en dat de Dominee niet echt zijn rechterhand is en dat God woont in de harten van de mensen, maar het heeft wel tot mijn 40^e levens jaar geduurd voordat ik dit eindelijk begrepen had. De Dominee, Pastoor of Iman zijn net zoveel God en van God als u en ik zijn, er is dus geen onderscheid en geen enkel mens (buiten Jezus Christus om) kan zeggen dat hij/zij dichter bij God staan dan de ander. Dit geloof heeft binnenin mij rotsvast geworteld en het geeft mij rust en vrede binnenin mij, waardoor ik weet de juiste weg uiteindelijk te hebben gevonden. Vanuit dit gevoel is mijn liefde weer door gaan groeien en ik ben gelukkig de bron van deze liefde uiteindelijk op de juiste manier gezocht en gevonden te hebben.

Rond mijn 30^e jaar ben ik serieus met het paranormale in aanraking gekomen en wel om een heel bijzondere reden, daar mijn vader overleden was en ik was de enige waar hij niet meer mee gesproken had, voordat hij in coma raakte, op de dag van zijn overlijden. De dag voor zijn overlijden was zijn verjaardag en hij had met al de familieleden en mijn broers afscheid genomen, maar toen ik, bij het ouderlijk huis kwam, was hij al in coma, iets dat ik vol verdriet heb ondergaan, daar ik uiteraard ook nog heel even met hem had willen spreken. Nergens vond ik troost, niet bij de dominee van de kerk, nog bij familieleden en er was voor mij geen zinvolle uitleg hierbij en ik was werkelijk erg verdrietig en zat er nogal mee in mijn maag, waardoor het mijn leven behoorlijk begon te beïnvloeden. Van een goede kennis kreeg ik het telefoonnummer van een goede paragnost, die ik dan ook heb gebeld, en ik heb dan ook een afspraak gemaakt voor een consult. Toen ik binnenkwam en mocht gaan zitten zei de vrouw tegenover mij dat ik niets mocht zeggen en ze begon, ik was perplex en zat met open mond. Mevrouw Dulver Vos begon te praten en mijn mond viel verder en verder open. Zit er een vier in jouw huisnummer, nee wacht, zitten er twee viere in je huisnummer, of meer viere? Ik woonde toen in een huis met het huisnummer 444, ik vond het heel bijzonder dat ze dat zo ineens tegen me zei. Woon je nu twee hoog, of drie hoog, ging ze verder. Mijn huis had de ingang op de tweede verdieping en de keuken en de woonkamer waren ook op de tweede verdieping, maar de badkamer en de slaapkamer waren op de derde verdieping, ik voelde me nu wat ongemakkelijk worden, want hoe kon ze dit nou weten.? Maar bij de volgende vraag viel ik bijna van mijn stoel. Ze noemde plots een naam en vroeg wie dit was en het verbaasde

Over mezelf

Allereerst wil ik graag kwijt dat ik het erg moeilijk vind om dingen over mezelf te schrijven, maar het behoort bij de uitleg over dit schrijven

Ik ben geboren op 20 maart 1954 in Den Haag en heb daar een bijzonder fijne jeugd doorgemaakt, bij twee prachtige ouders. Vanuit dit veilige nest ben ik in aanraking gekomen met God, Geloof en kerk, daar mijn ouders goede Christelijke normen en waarden hanteerde in ons gezinnetje en deze probeerden ze mij en mijn broers bij te brengen. Zeker, toen ik nog jong was, was het gebruikelijk om twee keer per zondag naar de kerk te gaan en de vrije tijd, op zondag, werd rond de kerkgang ingevuld. Mijn moeder was een zeer punctuele huisvrouw en stond altijd klaar voor mij en mijn broers, als we naar school gingen, of juist uit school thuis kwamen, alles was schoon thuis en onze kleren waren altijd schoon en gewassen, maar vooral herinner ik me de liefde van mijn moeder naar ons (als kinderen) toe. Mijn vader was een zeer correcte werknemer, die zelden of nooit ziek thuis was en heel zijn leven bij de zelfde werkgever heeft gewerkt. In de avonden was mijn vader zeer regelmatig met kerkzaken bezig, zo was mijn vader ouderling, diaken, voorzitter van het evangelisatie club werk en oprichter van een, wat later bleek, een bijzonder zangkoor, waar ikzelf ook een aantal jaren lid van ben geweest. Wanneer mijn vader vrije tijd had, was hij vaak voor oudere, of bij wat minder bedeelde mensen van deze kerk, bezig met schilderen en behangen op geheel belangeloze basis. Mijn ouders waren lieve mensen en geweld was dan ook iets dat in ons gezin nimmer voor kwam, ook niet als er een situatie was die niet door de beugel kon, meestal was ik daar dan wel de aanstichter van. (rebels ventje was ik) Alles werd direct uitgepraat en op een manier die mij nu nog steeds is bijgebleven en deze liefde is ook mijn drijfveer en die probeer ik naar mijn mede mens uit te stralen. Ik kan dan ook terugkijken op een zeer bijzondere en prettige jeugd, iets dat niet elk mens mij na kan zeggen, maar feitelijk wel zo zou horen te zijn, daar kinderen beschermd en veilig op horen te groeien.

Toen kwam de dag dat ik op eigen benen wilde gaan staan, daarin heb ik een tijdje God en de kerk de rug toegekeerd, iets dat ik later ten dele heb betreurd, daar mijn gevoel toch echt bij God ligt. Maar ja je bent jong en rebels en je denkt dat je onder het juk van de ouders uit bent en alles beter weet dan je vader en je moeder en zo kon het gebeuren dat ik een tijdje mijn kop tegen de wind inhield en dingen als kerkgang gezeur vond, immers je bent nu eigen baas en bepaald de dingen helemaal zelf. Voor mij was het een harde, maar bijzonder leerproces, daar ik tot op dat moment de realiteit van het leven en het op eigen benen staan, pas beseftte dat je eigenlijk nog weinig van het leven begrepen had en wist. Het is dan ook een proces van jaren geweest, om door te krijgen waar mijn verantwoordelijkheden lagen en waarom je die verantwoordelijkheid hebt en dit besef werd mij duidelijk, toen ik zelf bezig was met het opvoeden van mijn eigen kinderen en je deze op een liefdevolle en veilige manier wilt groot brengen. Op die momenten komt het besef van verantwoordelijkheid sterk naar voren, althans bij mij wel, maar toch ging ik steeds weer de verkeerde richting op in mijn leven, dus de balans ging bij mij totaal om en van iemand die de kerk achter zich had gelaten veranderde in een streng Christelijk vader. Onder invloed van schoonfamilie heb ik mezelf aangesloten bij de vrijgemaakt gereformeerde kerk en dat leek mij op dat moment het enige juiste, anders kom je later in de hel terecht. Dus ik kwam vanuit een periode, waarin ik de kerkgang vaarwel had gezegd, in een zwaar geloof terecht, waar dominee vanaf de preekstoel hel en verdoemenis predikte en wanneer je niet luisterde in de hel belande. Achteraf heb ik daar veel spijt van gehad en was en is het besef erg groot dat dit beslist niet de juiste weg voor mij was. Wanneer ik nu nog nadenk over deze stappen, zijn ze voor mij nog steeds niet helder en